

Mang Tang Tử

Chương 134 : Chương 134: Phiên ngoại 2

Cơm chiều, biết được Hiên Viên Chiến đi theo lão mẹ học nấu cơm, Lục Bất Phá thực quá phận mà đối Hiên Viên Chiến nói: “Anh muốn học làm như thế nào, muốn làm món ăn nào, bằng không sau khi trở về bên kia, nguyên liệu nấu ăn anh liền làm không được.”

Hiên Viên Chiến nghiêm túc mà nói: “Anh đã biết.”

Lục Đường Phương Phương xem đến thẳng lắc đầu: “Tiểu Phá con, chính người không nấu cơm còn như vậy bắt bẻ, ta xem người chính là khi dễ Hiên Viên Chiến dễ tính.”

Lục Bất Phá hắc hắc cười nói: “Lão mẹ, hần chỉ đối với con mới dễ tính nha, mẹ yên tâm, hần tuyệt đối là cam tâm tình nguyện học nấu cơm.” Trong nhà chính là còn có một nhóc con siêu cấp kén ăn, Hiên Viên Chiến có thể không nghiêm túc học sao?

Lục Đường Phương Phương ném cho cái ánh mắt xem thường. Bất quá, trên mặt tuy là đối nhi tử bất mãn, nhưng tâm lý lại thập phần cao hứng. Đối với Hiên Viên Chiến vị cường công này, Lục Đường Phương Phương ở trong lòng cho một trăm điểm, đây là một cái tư liệu sống hoàn mỹ nha.

Lục Bất Phá không rõ ràng lắm tâm tư lão mẹ nói về điểm này, chính là rõ ràng cậu cũng lười đến nói cái gì. Dù sao cậu bị lão mẹ mười mấy năm đầu độc, cậu muốn đồng tình chính là đại ca, bọn họ không có biện pháp giống cậu chạy đi, sau này còn phải chịu đựng lão mẹ vài thập niên đầu độc đây.

Bất quá Tây Môn Trúc Âm ở phương diện nào đó rất giống Hiên Viên Chiến, chính là mặc kệ lão mẹ nói cái gì, hần đều là trầm mặc mà nghe, không phát biểu bất luận cái ý kiến gì, chỉ có thời điểm đại ca nói chuyện hần mới có thể mở miệng. Hơn nữa ánh mắt Tây Môn Trúc Âm luôn đặt ở trên người đại ca, ngấm lại bọn họ hai người suýt nữa thiên nhân vĩnh cách, thương tiếc chung thân, Lục Bất Phá đánh cái rùng mình, may mắn cảm tình của cậu còn tính thuận lợi.

Cho rằng Lục Bất Phá lạnh, Hiên Viên Chiến cởi quần áo của mình khoác ở trên người Lục Bất Phá, Lục Bất Phá ngửa đầu đối hắc cười cười. Nhìn hai người một chút đều kiêu dè thân mật, Tây Môn Trúc Âm ánh mắt lộ ra dao động rất nhỏ, Đoạn Hoa so Lục Bất Phá thẹn thùng nhiều. Đoạn Hoa cũng nhìn chằm chằm Lục Bất Phá cùng Hiên Viên Chiến, trong lòng tán thưởng, hai người kia cũng dám làm trò trước mặt lão mẹ nó thân thiết, không sợ bị bị chộp tới khảo vấn sao?

Quả nhiên, Lục Đường Phương Phương liền hỏi: “Tiểu Phá con, người như thế nào "cua" Hiên Viên Chiến?”

Lục Bất Phá bất mãn: “Là hắc "cua" con.”

Lục Đường Phương Phương nhướn mày: “Ta nghĩ lấy Mang Tà Tinh thẩm mỹ quan mà nói, người căn bản không đạt tiêu chuẩn đi. Liên tính người là Mang Tang Tử, nhưng người lùn như vậy, Hiên Viên Chiến lại là quân nhân, không phải người theo đuổi hắc, ta không tin.”

Lục Bất Phá mặt có điểm thiêu, cậu thực trấn định mà nói: “Con tuy lùn. Nhưng lão mẹ, mẹ tốt xấu cũng bồi dưỡng con mười năm. Không nói đầy bụng kinh nghiệm, nhưng cũng tính có chút tài văn chương đi, con cần gì theo đuổi hắc?”

“Vậy các người là như thế nào đến bên nhau?”

Lục Đường Phương Phương vừa ra vấn đề, Lục Bất Phá tức khắc nín thinh, đánh chết cậu cũng không cần cùng lão mẹ nói là cậu “cường bạo” Hiên Viên Chiến.

Vừa thấy cậu đáp không được, Lục Đường Phương Phương lại nhướn mày: “Xem ra là lão mẹ đoán đúng rồi.”

Lục Bất Phá lấy khinh thường tới che dấu chột dạ, lớn tiếng nói: “Lão mẹ, con chỉ là suy nghĩ muốn như thế nào trả lời người cho hảo, rốt cuộc ta cùng Hiên Viên Chiến lại không phải nhất kiến chung tình cái loại này. Thời điểm chúng con gặp nhau còn không thiếu cãi nhau, hắc còn trêu cợt con, ở trên mặt con bôi kem đánh răng.”

Mấy chur vị đang ngồi đôi mắt đều sáng. Nói đến đây, Lục Bất Phá thực thản nhiên mà gấp đồ ăn, căn bản đã quên là cậu trêu cợt Hiên Viên Chiến trước, Hiên Viên Chiến làm như vậy bất quá là giáo huấn cậu, sớm bị Lục Bất Phá cười ở trên đỉnh đầu, Hiên Viên Chiến không có phản bác, Lục Bất Phá nói cái gì chính là cái gì.

Bất quá Lục Đường Phương Phương thực hiểu biết nhi tử chính mình, nàng uống chén canh, giống như tùy ý hỏi: “Là người chọc Hiên Viên Chiến, hẳn mới có thể bôi kem đánh răng trên mặt đi.”

“Khụ khụ khụ.....” Mới vừa đem đồ ăn trong miệng xuống nuốt, Lục Bất Phá bị nước miếng sặc tới, cuống quýt che miệng lại ho khan lên. Hiên Viên Chiến nhanh chóng vỗ lưng cậu thuận khí, ngồi ở bên người Lục Bất Phá, Đoạn Hoa cũng nhanh chóng rót nước cho cậu.

Lục Đường Phương Phương dường như không có việc gì mà tiếp tục ăn canh, mạo một câu: “Thì ra là thế.”

“Mới, không, khụ khụ, phải, khụ khụ khụ.....” Uống xong một bụng đầy nước, đem đồ ăn trong miệng nuốt xuống, Lục Bất Phá đối đại ca nói tiếng cảm ơn, sau đó đối lão mẹ nhắc lại: “Con mới không trêu chọc hẳn, là hẳn chọc con trước!”

Lục Đường Phương Phương chỉ là cười, Lục Bất Phá sinh khí nha, lão mẹ rốt cuộc là mẹ ai!

Hiên Viên Chiến lúc này mở miệng: “Lục tử, là ta luôn chọc Tiểu Phá sinh khí, không có suy xét tâm tình của y.”

Hiên Viên Chiến mở miệng, Lục Bất Phá ngược lại ngượng ngùng, Lục Đường Phương Phương liếc mắt một cái, trên mặt nhi tử rõ ràng đỏ ửng, nói: “Người là quân nhân, lại so Tiểu Phá lớn hơn như vậy, nếu không phải y chọc người, người nhất định sẽ không bôi kem đánh răng.”

Lục Bất Phá đang muốn hấp hối giãy giụa, Hiên Viên Chiến tiếp theo nói: “Khi đó ta là đội trưởng đặc biệt Hành Động Đội, đối với chuyện quân bộ đem ta điều khỏi đặc biệt Hành Động Đội đảm nhiệm làm hộ vệ Tiểu Phá, ta rất bất mãn, cho nên sau khi nhìn thấy Tiểu Phá, ta luôn là cùng y đối chọi gay gắt. Bôi kem đánh răng lần đó cũng là ta không

đúng, ta càng không nên chọc y khóc.”

Hiên Viên Chiến nhìn về phía Lục Bất Phá, thực chính thức mà nói: “Tiểu Phá, thực xin lỗi, lúc ấy anh đối với em thật quá đáng, anh xin lỗi, thỉnh em tha thứ cho anh.”

Lục Đường Phương Phương nổi da gà, hiện trường không khí quá ngọt.

Mặt Lục Bất Phá hoàn toàn đỏ, trong lòng áy náy không ngừng, cậu cắn chiếc đũa, rử mắt nói: “Lúc ấy, em cũng, thực quá phạm, không nên tổng kêu anh là □-□□□. Bất quá em nói thật lòng, anh so □-□□□ soái hơn nhiều, hơn nữa em không thích bộ dáng anh dán giả da, em còn là thích nguyên lai khuôn mặt của anh kia, sau khi trở về anh lập tức đem giả da gỡ xuống đi.”

“Hảo.”

Có người bắt mắt mà gõ mâm, Lục Đường Phương Phương: “Được rồi, lão mẹ biết các ngươi ân ái. Nhưng là phiền toái đừng quên nơi này còn có người khác, chúng ta còn muốn ăn cơm đây.”

Lục Bất Phá nhếch miệng: “Lão mẹ, mẹ chính là tác gia (người sáng tác văn chương) nha, trên sách của mẹ những vai chính là so với chúng ta quá phạm nhiều nha.” Khó được nhìn đến lão mẹ có cái chịu không nổi, Lục Bất Phá rất thống khoái.

Lục Đường Phương Phương lạnh lùng cười: “Ngươi muốn ngày mai ăn mì gói sao?”

“Lão mẹ --” Lục Bất Phá miệng lưỡi lập tức thay đổi, “Con vừa rồi thật là không nên, con về sau nhất định sẽ không, con ăn cơm, con ngoan ngoãn ăn cơm.”

Nhịn không được cười lên tiếng, Lục Đường Phương Phương cấp Lục Bất Phá gấp một cái cánh gà: “Nhanh ăn đi, ngươi không phải còn muốn cùng ca ca học hoạt hình sao?”

“Ân ân, con phải nắm chặt thời gian.” Không nói hai lời đem cánh gà nhét vào trong miệng, Lục Bất Phá không nói, vùi đầu ăn.

Cơm nước xong, Lục Bất Phá lại trốn vào thư phòng Đoạn Hoa, huynh đệ hai người lằm nhằm lằm nhăm. Mang Tà Nhân quá “đơn thuần”, tuy rằng ở nơi đó Lục Bất Phá có bằng hữu Thượng Quan Nông rất tốt, nhưng có chút sự tình cậu không thể cùng Quan Nông chia sẻ, tựa như tỷ muội chi gian sẽ nói chút bí mật, Lục Bất Phá cùng Đoạn Hoa hai người đối với lẫn nhau nói ra bí mật từng người.

Tuy rằng xem qua sách, nhưng nghe đến lão ca nói ra hẳn cùng Tây Môn Trúc Âm sau khi phát sinh sự tình, Lục Bất Phá vẫn là nhịn không được liên tục hút không khí: “Tây Môn tên kia quá tàn nhẫn đi, hẳn hẳn là nên cùng Hiên Viên Chiến học hỏi, tên kia có chuyện tuyệt đối sẽ không ghen ở trong lòng. Hẳn mười ba tuổi liền ái thượng huynh, kết quả tới ba mươi rồi còn không có nói cho huynh. Lão ca, ta nếu là huynh, mới không đi New York đâu.”

Đoạn Hoa cảm khái mà cười nói: “Ta không bỏ xuống được hẳn nha, sau khi tỉnh lại ta thể quên hết đi, một lần nữa bắt đầu lại, nhưng sau khi nghe hẳn gặp chuyện không hay, ta còn là thực lo lắng hẳn. Đặc biệt là nhìn đến hẳn té xỉu ở văn phòng, bị đưa đi bệnh viện, phản ứng ta ngay lúc đó chính là đi New York xem hẳn. A, hiện tại ngẫm lại, cũng tốt khi lúc đó ta đã đi, bằng không Tây Môn sẽ vẫn luôn sống ở tự trách. Mỗi người cả đời đều sẽ có một người không bỏ xuống được, Tây Môn chính là người ta không bỏ xuống được.”

Lục Bất Phá rất có cảm khái mà nói: “So sánh với ta, lão ca may mắn nhiều. Mang Tà Tinh chính là một cái xã hội không tưởng, nơi đó người đều rất đơn giản, chính là hết thấy vì hậu đại cùng liên bang, hơn nữa thân thể bọn họ nơi nào khi xuất hiện vấn đề, liền đổi một cái máy móc. Chỉ cần đầu không mất, bọn họ mỗi người đều có thể sống đến tự nhiên tử vong. Lại nói tiếp, ngược lại là Hiên Viên Chiến lo lắng ta tương đối nhiều, lúc ta bị tắc Ba Nhĩ nhân bắt đi, làm hẳn sợ hãi. Bất quá lão ca, huynh hiện tại cùng Tây Môn Trúc Âm ở bên nhau thực hạnh phúc thì tốt rồi, tuy nói ta vừa trở về còn không đến một ngày, nhưng ta nhìn ra được hẳn thực yêu huynh.”

Đoạn Hoa hạnh phúc gật gật đầu: “Ừm, hẳn thực yêu ta, ta cũng thực yêu hẳn. Tựa như Tiểu Phá cùng Hiên Viên Chiến, yêu lẫn nhau, hơn nữa cảm giác thực hạnh phúc, mỗi một ngày đều thực hạnh phúc.”

“Hắc hắc, ta cũng vậy.”

Lập tức, Lục Bất Phá thở dài một tiếng: “Nếu có thể ở tại chỗ này ta liền càng hạnh phúc, có thể mỗi ngày ăn đồ ăn lão mẹ làm, ta liền càng càng càng hạnh phúc.”

Đoạn Hoa không đành lòng hỏi: “Về sau thật sự không thể lại trở lại sao? Hay là các người có thể ở địa cầu sinh hoạt?”

Lục Bất Phá chậm rãi lắc đầu: “Không được. Nếu ta là người thường mà nói, ta liền không quay về. Nhưng ta thân phận đặc thù, lần này là trộm trở về, một khi uỷ ban hoặc những người khác biết, nhất định ở liên bang sẽ sóng to gió lớn. Còn có Hiên Viên Chiến, hấn cao như vậy, ở tại chỗ này quá khiến người chú ý, hơn nữa máy móc khí quan của hấn qua mấy năm phải đổi mới một lần, hấn không thể rời liên bang.”

Đoạn Hoa cũng thở dài một tiếng, đã hiểu Lục Bất Phá khó xử, Lục Bất Phá lưu tại địa cầu liền giống như tổng thống di dân đến nước hấn, sẽ khiến cho rung động.

Lục Bất Phá ôm lấy lão ca: “Lão ba lão mẹ liền nhờ lão ca chiếu cố. Có huynh ở chỗ này, ta mới có thể yên tâm mà đi.”

Đoạn Hoa vỗ vỗ Lục Bất Phá: “Yên tâm đi, đừng nghĩ, có thể ở lại thêm một ngày chính là một ngày, các người trở về một lần đều là chúng ta kiếm được. Tới tới, ta lại dạy người một cái phương pháp làm biểu tình trên mặt của nhân vật.”

“Hảo.”

Không cho thương cảm áp vui sướng chính mình trở về, Lục Bất Phá nháy mắt tập trung nghiên cứu cách làm. Cho dù sau này không bao giờ có thể trở lại, cậu cũng muốn càng nỗ lực mà làm một cái tất cả mọi người đều thích, đều tôn kính Mang Tang Tử tiên sinh, tuyệt đối không cho lão mẹ trên mặt bôi đen.

Tắm rửa xong đi vào gác mái, liền nhìn đến Hiên Viên Chiến đang xem sách, Lục Bất Phá bò lên trên, hỏi: “Đang xem cái gì?”

“Trên dưới năm ngàn năm.” Hiên Viên Chiến buông sách, giúp Lục Bất Phá xốc chần, “Từ Lục tử.”

Lục Bất Phá nhìn xem Hiên Viên Chiến, một chồng sách thật dày. Ngồi xong, đem laptop cậu từ lão ca mượn tới ôm đến trên đùi, Lục Bất Phá nói: “Lão mẹ tàng sách thực phong phú, hơn nữa thực nhiều, phiên diện sách gì cũng có. Anh đừng tốn quá nhiều thời giờ học nấu ăn, chỉ cần có thịt nướng ăn là đủ rồi. Anh nên đọc sách nhiều, có lẽ sẽ có thứ anh yêu cầu.”

“Anh sẽ cân bằng thời gian.” Thấy Lục Bất Phá tiếp tục “việc học” của cậu, Hiên Viên Chiến cũng không quấy rầy, cầm lấy sách. Lục Đường Phương Phương không chỉ có cho Hiên Viên Chiến rất nhiều sách lịch sử, mà còn cho hắn rất nhiều kêu tiểu thuyết đam mỹ. Bọn họ thời gian có hạn, Hiên Viên Chiến tính toán đem mấy cuốn chính mình cảm thấy hứng thú dùng mắt bên trái máy móc kia rà quét tất cả vào ký ức tinh phiến -- đây là hắn trước khi đi đặc biệt trang, như vậy hắn liền có thể đem tư liệu bên này mang đi. Đương nhiên, đây là bí mật của hắn cùng Lục Bất Phá, sẽ không nói những người khác biết.

Một lát sau, Lục Bất Phá dừng lại, quay đầu nói: “Hiên Viên Chiến, qua mấy ngày hiệu sách hắn là mở cửa, chúng ta ra hiệu sách đi dạo đi. Ta muốn tìm một ít sách xưa, sau khi trở về ta phải giảng cho bọn nhỏ một ít chuyện xưa.”

“Hảo.” Đối với chuyện nhân loại ở địa cầu sinh hoạt ra sao, Hiên Viên Chiến vẫn là rất hiếu kì.

“Tả não tinh phiến của anh có thể tồn trữ bao nhiêu?”

“Một vạn thêm.”

“Vậy là đủ rồi.”

Dựa theo địa cầu tính toán phương thức, một thêm tương đương một trăm [], đương nhiên vậy là đủ rồi.

Ngày hôm sau vừa nghe Lục Bất Phá cùng Hiên Viên Chiến hai người muốn đi hiệu sách, tất cả mọi người đều tỏ vẻ không có ý kiến. Lục Đường Phương Phương trực tiếp từ trong bao tìm ra một thẻ khách quý của hiệu sách, Lục Duy Thành lại là trực tiếp móc ra một thẻ tín dụng, Tây Môn lão gia tử cũng vậy, Tây Môn Trúc Âm so với hẳn mau một bước đưa cho Lục Bất Phá một thẻ tín dụng vô hạn ngạch, một đề khoản cùng một trăm ngàn đô la Hồng Kông.

Lục Bất Phá cũng không khách khí, duỗi tay toàn bộ tiếp nhận. Suy xét đến chiều cao Hiên Viên Chiến, còn có thân phận hai người, Tây Môn Trúc Âm lại cho hai người một cái xe tương xứng cộng thêm một tài xế.

Lục Bất Phá nguyên bản là muốn cự tuyệt, rốt cuộc Tết nhất ai không nghĩ bồi người nhà, nhưng Tây Môn Trúc Âm cùng Đoạn Hoa khuyên bảo, cậu vẫn là đồng ý. Bất quá Lục Bất Phá là căn bản không muốn chính mình lái xe, cậu cũng không muốn lại xuyên không một lần nữa. Mang Tà Tinh phương tiện giao thông chủ yếu là phi hành khí, giờ tới địa cầu cũng chỉ có thể lái xe.

Cùng Lục Bất Phá điều khiển ngu ngốc bất đồng, Tây Môn Trúc Âm đem xe lại đây sau, Hiên Viên Chiến ngồi ở trên ghế điều khiển nghiên cứu trong chốc lát, liền hiểu được như thế nào lái xe. Nhưng là hẳn không có bằng lái, vì không muốn phiền toái, Lục Bất Phá vẫn là bảo tài xế chở bọn họ đi ra ngoài.

Đại niên đầu tháng, hiệu sách đã mở cửa. Khi Hiên Viên Chiến từ trong xe xuống, lập tức đưa tới vô số tầm mắt, ai kêu hẳn vóc dáng quá cao đây? Hơn nữa sống lưng hẳn thẳng tắp, biểu tình nghiêm túc cùng với khí chất quân nhân trên người như thế nào cũng không che dấu được kia, khiến rất nhiều người đều ngừng lại vây xem.

Cũng vậy, cùng Hiên Viên Chiến xuống xe, Lục Bất Phá cũng đồng dạng đưa tới mọi người chú ý. Cậu đeo đỉnh đầu mũ len, mặc một cái áo bông màu đen của Đoạn Hoa, trên đùi một cái quần jean tẩy đến trở nên trắng, ống quần bị xắn đến chín lần -- quần quá dài -- cộng thêm một đôi giày da. Khuôn mặt so với nữ nhân còn muốn trắng hơn, cùng với mái tóc dài được cột gọn.

Mang Tà Tinh một năm bốn mùa đều thực ấm áp, mùa đông Hongkong vẫn là có điểm lạnh. Hiên Viên Chiến thắt khăn quàng cho Lục Bất Phá, dắt tay hắn đi vào hiệu sách, chung quanh truyền đến từng trận kinh hô.

“Nam nhân kia thật cao nga.”

“Bọn họ nắm tay kìa, đó là bạn gái hắn sao? Bạn gái thật lùn nga.”

“Kia không phải nữ sinh đi, là nam sinh đi?”

“Giống như búp bê sứ, ai, là nữ sinh.”

“Bọn họ chiều cao kém thật nhiều nga.”

Sôi nổi nghị luận truyền vào tai Hiên Viên Chiến cùng Lục Bất Phá, Hiên Viên Chiến là hoàn toàn làm lơ, hai người nắm tay vào hiệu sách, ở khu vực mọi người vây xem muốn đi như thế nào, thẳng đến lầu ba.

Bất quá, thói quen Mang Tà Tinh đơn giản, từ khi tiến vào nội thành, Lục Bất Phá liền cả người khó chịu, tổng cảm thấy không khí quá loãng, không thở nổi. Không trung cũng là xám xịt, không giống liên bang khắp nơi đều là trời cao vân đạm thoải mái thanh tân.

Từ sau khi phát sinh sự tình Lục Bất Phá bị Duy Lạp bắt đi, chỉ cần ở bên ngoài, Hiên Viên Chiến là tuyệt đối sẽ không để Lục Bất Phá rời mình nửa bước. Lục Bất Phá ở khu chọn sách báo nhi đồng lựa chuyện cổ tích, Hiên Viên Chiến liền ở phía sau cậu cùng nhau chọn, nhìn đến cậu cho rằng Tinh Tinh sẽ thích chuyện cổ tích, hắn đều để Lục Bất Phá mua. Ở khu sách báo nhi đồng chọn xong rồi, hai người lại liên tục chiến đấu ở các khu chiến trường lịch sử, sở kinh chỗ, đám người bắt đầu khởi động.

Cùng hiệu sách nơi này so sánh với hiệu sách liên bang chỉ có thể dùng từ thua thốt tới hình dung, Hiên Viên Chiến xem đến có chút hâm mộ, Lục Bất Phá nắm nắm tay hắn, lấy thanh âm chỉ có hai người có thể nghe được nói: “Về sau liên bang cũng sẽ có hiệu sách lớn như vậy.”

“Ân.”

Dựa lưng vào Hiên Viên Chiến, Lục Bất Phá tay cầm □ Dịch Kinh □, dựa gần cậu, Hiên Viên Chiến tay cầm một quyển □ Thế chiến 2 chiến dịch phân tích □, chung quanh có đèn flash sáng lên. Lục Bất Phá quay đầu nhìn lại, trong mắt hiện lên bất an, cậu ngẩng đầu lên thấp giọng nói: “Hiên Viên Chiến, có người chụp chúng ta.”

Hiên Viên Chiến một tay ấn trên vai cậu, khom người tiến đến bên tai cậu nói: “Không quan hệ, chờ chúng ta rời đi, hình ảnh chúng ta từ thế giới này sẽ biến mất.”

“Hả?”

Lục Bất Phá đang muốn kỹ càng tỉ mỉ dò hỏi, liền nghe Hiên Viên Chiến nói: “Chúng ta không phải người thế giới này, hình ảnh chúng ta cũng sẽ không lưu tại thế giới này.”

“Anh chắc chứ?”

“ Chắc chắn, không cần lo lắng.”

“Kia thật tốt quá.”

Nhẹ nhàng thở ra, Lục Bất Phá mặc kệ những người đó chụp ảnh, tiếp tục chuyên tâm chọn sách.

Hiên Viên Chiến vóc dáng quá cao, cho nên vừa lúc huấn luyện viên bóng rổ cũng ở hiệu sách liền coi trọng hẳn, muốn mời Hiên Viên Chiến thăm gia bóng rổ. Lục Bất Phá ra mặt xin miễn, lý do là tiên sinh của cậu đã qua tuổi tác chơi bóng, hơn nữa hẳn đối bóng rổ cũng không cảm thấy hứng thú.

Người chung quanh nghe được Lục Bất Phá nói chuyện đều phát ra tiếng kinh hô, đối phương là tiên sinh của cậu?! Cái gì tiên sinh? Lão sư tiên sinh hay là..... Trượng phu? Ở đây có không ít nữ tính hai mắt toát ra quang mang “đáng sợ”, bọn họ là phu phu sao? Cái người vóc dáng thấp kia âm giọng không giống nữ sinh ai!

Hiên Viên Chiến đối với câu trả lời của Lục Bất Phá thực vừa lòng, hẳn cho rằng Lục Bất Phá trở lại địa cầu sẽ dấu diếm thân phận của hắn, bởi vì hắn nghe Lục Bất Phá nói qua lúc này địa cầu đối với đồng tính luyến ái vẫn là thực bài xích. Hiên Viên Chiến không cho rằng chính mình là đồng tính luyến ái, hẳn đối nam nhân không có hứng thú, hẳn chỉ thích Lục Bất Phá mà thôi.

Ở sau khi vị huấn luyện viên kia rời đi, chung quanh khe khẽ nói nhỏ cùng chụp ảnh rõ ràng quấy nhiễu Lục Bất Phá. Cho dù không để bụng, nhưng bị rất nhiều người trộm nghị luận, cảm giác vẫn là thật không tốt. Điểm này, lẽ phép người địa cầu kém xa so với Mang Tà Nhân.

Một bàn tay đập ở trên vai cậu, Lục Bất Phá ngửa đầu, Hiên Viên Chiến nhìn cậu, trong mắt là dò hỏi: “Muốn hay không rời đi?” Hắn cảm thấy được lam sóng bị người nghị luận chung quanh ảnh hưởng.

“Em có điểm khát, tìm một chỗ uống vật đi.”

“Muốn hay không trở về?”

“Không cần, còn chưa có chọn xong đâu.”

Làm Hiên Viên Chiến đẩy mua xe đẩy mua sách, Lục Bất Phá nhìn người chung quanh nhìn một vòng, xem đến bọn họ sôi nổi, quay đầu làm bộ tìm sách, không thể nói tới trong lòng là cái tư vị gì.

Ra khỏi hiệu sách, Lục Bất Phá bảo tài xế chờ ở bên ngoài đem bọn họ đến một nhà ăn trước kia cậu thường tới, hiện tại còn ở nhà ăn, sau đó bảo tài xế mang theo mấy chục quyển sách bọn họ chọn đi về trước, chờ bọn hắn ăn xong rồi, lại gọi điện thoại cho tài xế tới đón bọn họ, như vậy bọn họ cũng không cần lo lắng tài xế chờ đến không kiên nhẫn.

Mua một cái bọc nhỏ đồ ăn, Lục Bất Phá cấp chính mình một ly trà sữa, cấp Hiên Viên Chiến một ly hồng trà. Sau khi người phục vụ đem đồ ăn toàn bộ lên, lam sóng chặn ngang ôm lấy Hiên Viên Chiến, vùi đầu ở trong lòng ngực hắn, nhìn qua râu rĩ không vui, Hiên Viên Chiến vì cậu tháo xuống mũ, ngón tay lên vào trong mái tóc dài, lấy này an ủi.

“Hiên Viên Chiến, anh có phải thực không thoải mái hay không?”

“Tiểu Phá, chúng ta trở về là vì nói cho phụ thân cùng lục tỷ em còn sống, em thực hảo, bảo cho bọn họ không cần lo lắng. Chuyện khác, không cần để ở trong lòng. Nhà của em ở Mang Nghiêng.”

Lục Bất Phá cười, Hiên Viên Chiến không hổ là sư trưởng, lục thích ứng chính là cường. Buông ra Hiên Viên Chiến, Lục Bất Phá lấy trà sữa, uống một ngụm rất lớn, sau đó uy đến bên miệng Hiên Viên Chiến: “Ném thử.”

Hiên Viên Chiến uống một ngụm, liền lắc đầu tỏ vẻ từ bỏ. Quá ngọt.

“Liền biết anh không thích ngọt, cho nên kêu cho anh hồng trà. Nghỉ ngơi nghỉ ngơi, trong chốc lát lại đi hiệu sách, chúng ta chỉ có thời gian hai ngày để mua sách, em phải nắm chặt thời gian cùng đại ca học hoạt hình.”

“Hảo.”

Cho dù ở Mang Tà Tinh, Hiên Viên Chiến cũng là để Lục Bất Phá làm chủ, hưởng chi là ở chỗ này. Muốn nói không thích ứng, kia khẳng định là có. Tỷ như trên đường cái tùy tiện đều có thể thấy được người ăn mặc áo quần lố lằng, trang điểm loè loẹt, đối với Hiên Viên Chiến vị quân nhân tuyệt đối này mà nói, những cái trang dung đó làm hắn nhận không được ở trong lòng nhú mày, chính là nghĩ lại, nơi này là địa cầu cổ, cùng Mang Tà Tinh kém không biết bao nhiêu vạn năm, hắn cũng liền tiêu tan. Giống như lời hắn đã nói vậy, nhà Tiểu Phá ở Mang Nghiêng, bọn họ trở về chỉ là vì báo bình an.

Ăn xong đồ vật, Lục Bất Phá nắm Hiên Viên Chiến tay rời nhà ăn, lại đi hiệu sách. Người nhìn bọn hắn chăm chăm vẫn cứ rất nhiều, bất quá lúc này Lục Bất Phá thoải mái hào phóng mà cho bọn hắn xem, thậm chí còn không chê mà đối Hiên Viên Chiến làm ra hành động thực thân mật. Bọn họ dám xem, cậu liền dám làm, ai sợ ai. Lục mỗi nhân da mặt có đôi khi cũng là tương đối dày.

Buổi tối về đến nhà, mới vừa vào cửa, Lục Bất Phá liền nghe thấy lão mẹ nói: “Tiểu Phá con, Hách Giai buổi chiều gọi điện thoại đến, nàng ngày mai muốn cùng lão công tới chúc Tết, người nói như thế nào?”

“Hách Giai?” Lục Bất Phá suýt nữa ngã trên mặt đất, “Hách Giai kết hôn?! Nàng?! Có người dám cưới nàng?!”

Đoạn Hoa nhấp miệng cười, hẳn chính là ăn qua không ít đau khổ từ Hách Giai, cái kia chính là ma nữ a.

Lục Đường Phương Phương chậm rì rì mà nói: “Hách Giai tháng mười năm trước kết hôn, hiện tại mang thai sáu tháng. Qua năm sau nàng muốn cùng lão công đi nước Mỹ, nàng ở nước Mỹ xin trường học, về sau còn sẽ định cư ở nơi đó đi.”

“Hài tử?!” Lục Bất Phá đôi mắt trừng lớn, “Ta hảo đồng tình lão công nàng, nhất định là nàng dùng quỷ kế tới theo đuổi đi.”

Đoạn Hoa tiếp lời: “Tiểu Phá, người đoán đúng rồi. Lão công Hách Giai là đội trưởng của ta. Vì giúp nàng theo đuổi đội trưởng chúng ta, ta thiếu chút nữa bị Hách Giai tra tấn chết. Hơn nữa nàng cùng đội trưởng vẫn là trước lên xe, sau mua vé bổ sung.”

“A a! Nói nhanh lên! Nói nhanh lên!”

Huynh đệ hai người ghé vào cùng nhau, Đoạn Hoa nói tỉ mỉ Hách Giai vì được lão công nàng thương triệt, như thế nào uy hiếp hẳn, tra tấn hẳn. Lục Bất Phá một bên nghe một bên khuyên giải an ủi lão ca: “Cái ma nữ kia hiện tại có người quản, hơn nữa nàng cũng phải đi nước Mỹ, lão ca về sau liền có thể thoát ly ma chướng.”

“Ân ân ân,” Đoạn Hoa liên tục gật đầu, “Ta không thể trêu vào, ta phải trốn a.”

“Ha ha ha, là nga. Nói như vậy, ta không phải trốn đến xa hơn?”

“Ha ha.....”

Lục Đường Phương Phương gõ gõ cái bàn, đưa tới huynh đệ hai người chú ý nói: “Tiểu Phá con, vậy người có nói cho Hách Giai người là ai không?”

Nào biết, ước gì ly Hách Giai càng xa càng tốt Lục Bất Phá lại nói: “Nàng trước kia không thiếu lẩn lộn con, hiện tại lại ức hiếp lão ca, hừ hừ, không dọa dọa nàng như thế nào thành.”

“Hách Giai mang thai, người đừng dọa đến hài tử.”

Lục Bất Phá học lão mẹ nương mày: “Nàng chính là ma nữ, như thế nào sẽ bị con dọa đến. Lão mẹ, mẹ đừng nói cho nàng, con muốn báo thù.”

“Lòng dạ hẹp hòi.” Lục Đường Phương Phương cười cười, “Hảo, kia lão mẹ liền không tìm lấy có từ chối nàng.”

“□□! Đúng rồi lão mẹ, lão công nàng biết chuyện lão ca sao?”

“Không biết, Hách Giai không có nói cho hẳn.”

“Như vậy a.....” Lục Bất Phá cùng lão ca trao đổi một cái ánh mắt tà ác.

Hiểu ngầm, Đoạn Hoa vỗ vỗ bờ vai của cậu: “Ta phụ trách đem lão công nàng dắt rời đi, người dọa nàng.”

“Hảo!”

“Các người một vừa hai phải, đừng dọa đến hài tử.”

“Yên tâm đi, lão mẹ.” Hắc hắc, Hách Giai, ta đã gấp không chờ nổi nha!

Tiếp theo, Lục Bất Phá nghĩ đến cái gì, hỏi: “Lão ca, huynh vừa rồi nói lão công Hách Giai là đội trưởng huynh? Lão ca ở đội gì?”

“A, ta hiện tại là đội viên CLB bóng rổ, Thương Triệt là đội trưởng. Bất quá hẳn muốn đi nước Mỹ, hiện tại đội trưởng từ phó đội trưởng Lưu Dục đảm nhiệm.”

“Đội bóng rổ?” Lục Bất Phá lập tức nói, “Hôm nay ta cùng Hiên Viên Chiến ở thư viện gặp được một người, hẳn hỏi Hiên Viên Chiến muốn hay không gia nhập bóng rổ nha.”

Đoạn Hoa nhìn thoáng qua Hiên Viên Chiến nói: “Hắn vóc dáng cao như vậy, tuyệt đối là huấn luyện viên bóng rổ cảm nhận người tốt nhất nên chọn.”

“Lão ca, nguyên lai huynh cũng thích chơi bóng rổ a!”

“Hắc hắc, ta cũng thích ăn cà rốt.”

“Oa a! Vậy kỹ thuật huynh lái xe thế nào?”

“Ha hả, có điểm lạn.”

“A a, lão ca, chúng ta không hổ là huynh đệ a.”

“Ha hả, đúng vậy đúng vậy.”

Vừa nghe chính mình cùng Đoạn Hoa hứng thú yêu thích tương tự như vậy, Lục Bất Phá đối Đoạn Hoa cảm giác càng bất đồng, vận mệnh chú định, có một cỗ lực lượng thần bí làm Đoạn Hoa xuyên qua đến thân thể cậu, đền bù lão mẹ thương tâm cùng tiếc nuối từng mất đi một cái hài tử. Thật mạnh ôm ôm bả vai lão ca, Lục Bất Phá buông ra hỏi: “Lão ca, ngày mai chúng ta chơi một ván thế nào? Mang Tà Tinh không có người biết chơi bóng rổ, cũng không có bóng rổ, ta đều ngưng tay.”

“Hảo a, không thành vấn đề.”

“Các người, đồ ăn đều lạnh, có nói cái gì chờ cơm nước xong lại nói.”

“A a, hảo.”

Huynh đệ hai người nhanh chóng vùi đầu ăn cơm, không thấy được trong mắt lão ba lão mẹ nó có một tầng thủy quang. Tây Môn múc canh lo lắng mà nhìn về phía Lục Đường Phương Phương, Lục Đường Phương Phương cười lau lau khóe mắt, lắc đầu. Nàng không phải thương tâm, nàng là cao hứng, đại nhi tử nàng đã trở lại, tiểu nhi tử cũng đã trở lại.

Ăn cơm xong, huynh đệ hai người liền vào thư phòng. Tây Môn Trúc Âm

cùng Hiên Viên Chiến đem sách mang về sửa sang phân loại lại. Làm “con dâu” Lục gia, hai người lần đầu tiên đơn độc ở chung.

Ngồi ở trên đệm mềm, Tây Môn Trúc Âm buông một quyển sách, nhìn về phía Hiên Viên Chiến, hỏi: “Các người khi nào đi?”

Hiên Viên Chiến đang phân loại, ngẩng đầu nhìn: “Mang Nghiêng thời gian là mười ngày, Tiểu Phá chỉ có mười ngày nghỉ, nếu mười ngày sau y không có xuất hiện ở uỷ ban, sẽ khiến cho khủng hoảng.”

“Kia địa cầu thời gian là bao nhiêu?”

Hiên Viên Chiến lắc đầu: “Không biết. Thời điểm chúng ta đi thực hấp tấp, Charlie Kim chỉ nói rời đi trước mười giờ, thời gian máy du hành sẽ cho ta mệnh lệnh.”

Tây Môn Trúc Âm nhú nhú mày: “Tiểu Phá biết không?”

Hiên Viên Chiến gật gật đầu, giữa hai người có một trận lặng im, Hiên Viên Chiến đối mặt Tây Môn Trúc Âm ngồi xuống, mở miệng: “Tiểu Phá không bỏ xuống được lục tử cùng phụ thân.”

“Ta cùng Hoa sẽ chiếu cố hảo bọn họ.”

“Cám ơn các người.”

Tây Môn Trúc Âm nhàn nhạt cười: “Nên nói cám ơn chính là ta. Ta thiếu chút nữa liền mất đi Hoa, nếu không phải Tiểu Phá xảy ra tai nạn xe cộ.....” Nghĩ đến một khắc mất đi Hoa kia, Tây Môn Trúc Âm vẫn là nhịn không được đau lòng.

Hiên Viên Chiến trầm giọng nói: “Ta cũng muốn cám ơn các người. Nếu không có các người, Tiểu Phá sẽ không cùng ta trở về Mang Nghiêng. Lúc trước ta thực lo lắng y không muốn lại trở về, hiện tại ta yên tâm.”

Hai nam nhân không thể nào am hiểu nói chuyện phiếm, không gian lại lâm vào lặng im, hai người tiếp tục sửa sang lại sách. Mười phút sau, Hiên Viên Chiến hỏi: “Hách Giai kia, cùng Tiểu Phá quan hệ thực hảo?”

“Nàng là một nữ nhân không ngại cùng Bất Phá chia sẻ chính mình trước phu.”

Người nào đó hàm dưới nháy mắt căng chặt.

Buổi tối, tắm xong, Lục Bất Phá ăn mặc áo ngủ nhanh chóng chui vào trong ổ chăn đã được Hiên Viên Chiến ủ ấm tốt, Hiên Viên Chiến một bên đọc sách một bên “rà quét”. Sau khi Lục Bất Phá tiến vào, hắn buông sách, hỏi: “Tiểu Phá, cái gì là thanh mai trúc mã?”

“Ân? Nga, là chỉ tiểu cảm tình nam nữ rất tốt, anh từ nơi nào nghe tới?” Ôm lấy Hiên Viên Chiến như nhiệt lò, Lục Bất Phá đánh cái ngáp, mệt mỏi.

Hiên Viên Chiến nhấp môi: “Em cùng Hách Giai..... Cảm tình thực hảo?”

Lục Bất Phá nghe ra ý đồ, ha ha cười nói: “Hiên Viên Chiến, đối với vị ma nữ kia anh cứ yên tâm đi, ngày mai người nhìn thấy nàng sẽ biết. Ngô, nàng nhất định không thể tưởng được em sẽ xuyên đến ngoài không gian, a a, nghĩ đến ngày mai sẽ dọa nàng nhảy dựng em liền ngủ không được.”

Hiên Viên Chiến cũng không có yên tâm, ngược lại trong lòng có điểm không thoải mái, canh cánh trong lòng, đối phương từ nhỏ cùng Lục Bất Phá lớn lên. Hắn ôm sát Lục Bất Phá, cường điệu: “Em chỉ có thể cùng anh làm!”

“Sách! Vì cái gì nói như vậy? Em cùng Hách Giai là huynh muội, anh đừng ăn dấm bậy.”

Hiên Viên Chiến trầm giọng nói: “Tây Môn nói Hách Giai không ngại cùng em chia sẻ trước phu.”

“A? Ha ha, có thể cái ma nữ kia thật sự sẽ làm,” Lục Bất Phá vùi đầu cười, sau đó xoa bóp cơ bụng rắn chắc của Hiên Viên Chiến, “Ăn bậy dấm, anh không phải muốn Tinh Tinh thứ hai sao? Còn không nắm chặt thời gian?”

“Rống!”

Quyển sách trên đùi Hiên Viên Chiến nháy mắt bị vút đi, chần giật giật, chỉ chốc lát sau liền truyền ra thanh âm thiếu nhi không nên nghe.

“Hoa, còn chưa ngủ?”

Đưa cho Đoạn Hoa một ly sữa bò, Tây Môn Trúc Âm giúp hấn sấy tóc. Đoạn Hoa nhìn không chớp mắt mà nhìn chăm chăm máy tính nói: “Tiểu Phá nói thời gian bọn họ trở về sẽ không quá dài, bên kia chỉ cho bọn họ thời gian mười ngày, đổi thành thời gian địa cầu cũng không biết bao nhiêu. Ta muốn đem hình ảnh bọn họ lưu lại, thời điểm lão ba lão mẹ nhớ bọn họ có thể nhìn xem. Chính là bọn họ là người tương lai, nếu chụp ảnh, sau khi rời đi địa cầu hình ảnh trên ảnh chụp cũng sẽ biến mất. Ta muốn đem hình tượng bọn họ làm thành 3D, hẳn là có thể bảo tồn đi.”

“Hảo, nhưng không cần cố quá sức, người mệt muốn chết rồi ta sẽ đau lòng.” Tây Môn Trúc Âm mặt vô biểu tình mà nói ra mấy lời buồn nôn.

Đoạn Hoa buông chuột điện tử, ngửa đầu, Tây Môn Trúc Âm đóng máy sấy, cúi đầu hôn lên môi Đoạn Hoa. Triền miên hôn kết thúc, Đoạn Hoa thấp suyễn mà nói: “Người ngủ ngut, ta một lát liền tới.”

“Hảo.”

Lại triền miên trong chốc lát, Tây Môn Trúc Âm mới buông Đoạn Hoa lên giường chờ.

Oa ở lão công trong lòng ngực, Lục Đường Phương Phương khóc thút thít. Lục Duy Thành liền gắt gao ôm nàng, tuy rằng hai mắt rung rung, nhưng hẳn vẫn là khuyên: “Phương Phương, Tiểu Phá thực hạnh phúc, Hiên Viên Chiến cũng rất thương nó, không cần vì nỗ lo lắng, cho dù nó vô pháp cùng chúng ta cùng nhau sinh hoạt, em cũng có thể yên tâm.”

“Lão công, có phải hay không bởi vì ta đối với nó nói xuyên việt, nó mới có thể xuyên?” Chỉ có ở trước mặt lão công, Lục Đường Phương Phương mới có thể tiết lộ ra yếu ớt dưới đáy lòng.

Lục Duy Thành khẽ hôn thê tử: “Phương Phương, chúng ta hiện tại có hai cái nhi tử. Một cái là Bất Phá, một cái là Tiểu Phá, chúng ta coi như..... Tiểu Phá gả đi xa đi.”

“Không phải gả xa, là biên cương xa xôi.” Lục Đường Phương Phương ngẩng đầu, nước mắt ngừng, “Lão công, ngày Tiểu Phá đi đó ta sẽ không khóc, ta sẽ làm hũn vô cùng cao hứng mà trở về, vô cùng cao hứng mà đi.”

“Hảo.”

Cũng không biết có phải hay không bởi vì Hách Giai muốn tới, cùng Hiên Viên Chiến lẫn lộn đến nửa đêm Lục Bất Phá đã sớm tỉnh. Rửa mặt qua, thần thanh khí sảng cậu xuống lầu thẳng đến nhà ăn. Ngồi xuống, hung hăng cắn một ngậm bánh mì, Lục Bất Phá tò mò hỏi: “Lão ca đâu?”

“Anh người là con cú, không nói đi học luôn luôn thức dậy muộn, Tây Môn tự nhiên là bồi hấn tỉnh lại mới có thể lên, không cần phải để tâm vào bọn họ, chúng ta ăn trước.” Đem chân giò hun khói phiến trang chiên tốt đặt ở trước mặt mỗi người, Lục Đường Phương Phương từ chảo nóng lấy ra một đĩa tiểu bao tử.

Mới vừa ăn chân giò hun khói Lục Bất Phá đứng lên: “Bánh bao nhỏ?!”

Lục Đường Phương Phương trực tiếp đem mâm đặt ở trước mặt Lục Bất Phá, Lục Bất Phá kinh hỉ mà kẹp một cái, mặc kệ nóng hay không nóng liền bỏ vào trong miệng. Lục Đường Phương Phương đã sớm nghĩ đến nhi tử sẽ như vậy, cho nên từ lúc nàng rời giường lập tức đem chung, hiện tại vừa lúc ăn.

“Ngô ngô ngô ngô (ăn ngon ăn ngon)!” Kẹp một cái uy đến bên miệng Hiên Viên Chiến, ở Hiên Viên Chiến cắn một cái, Lục Bất Phá lại ăn trong miệng, lại kẹp một cái muốn đưa vào trong miệng.

Tây Môn Dật Hoa xem đến cười trộm, Tiểu Phá thúc thúc so với daddy còn ham ăn hơn.

Ô ô, hảo hạnh phúc, hảo hạnh phúc a..... Ăn đến không có thời gian ngẩng đầu, Lục Bất Phá trong mắt là nước mắt, tưởng tượng đến chính mình sau khi trở lại Mang Tà Tinh phải ăn những cái đồ ăn đó, cậu liền muốn khóc.

Hiên Viên Chiến chậm rãi ăn, nhìn chăm chăm Lục Bất Phá, Lục Đường Phương Phương đối hắn nói: “Bánh bao nhỏ thực dễ làm, cũng có thể ăn được mấy ngày, các người nơi đó có tủ lạnh đi?”

“Ngô ngô (không có).” Nuốt xuống bánh bao nhỏ, Lục Bất Phá nhanh chóng nói: “Không có tủ lạnh, bất quá có địa phương có thể bảo tồn đồ ăn. Lão mẹ, nhờ mẹ nhất định phải chỉ giáo Hiên Viên Chiến làm bánh bao nhỏ, ô ô, con rất thích ăn bánh bao nhỏ.”

Người nào đó lập tức nói: “Anh sẽ học được.”

“Ô ô, Hiên Viên Chiến.....” Giả khóc vài tiếng tỏ vẻ cảm kích, Lục Bất Phá tiếp tục cùng đồ ăn chiến đấu hăng hái.

Lục Đường Phương Phương nhìn xem thời gian, nàng đứng dậy đem lồng bánh bao nhỏ thứ hai chưng, chờ thời điểm đại nhi tử tới vừa lúc ăn. Hai ngày, Lục Đường Phương Phương ngủ rất tồi, nàng căn bản ngủ không được, chỉ nghĩ trước mắt đem đồ ăn nàng làm cho nhi tử ăn, về sau, liền không có cơ hội này.

Kim đồng hồ điểm 9 giờ ba mươi sáu phút, Đoạn Hoa cùng Tây Môn Trúc Âm xuống lầu. Lục Bất Phá lập tức nói: “Lão ca, lão mẹ hôm nay làm bánh bao nhỏ!”

Còn đang ngáp, Đoạn Hoa vừa nghe, bắt lấy Tây Môn Trúc Âm liền hướng nhà ăn, hét lớn: “A a a, bánh bao nhỏ! Bánh bao nhỏ! Ta tới rồi!”

Lục Đường Phương Phương lắc đầu, hai cái huynh đệ này.

Đã ăn no nê Lục Bất Phá nằm liệt trên sofa, bảo Hiên Viên Chiến xoa bụng cho cậu, nghe lão ca phát ra tiếng kinh hô trong nhà ăn, cậu ở trong lòng ám đạo: “Ta cùng lão ca khả năng thật là huynh đệ đi.” Đang nghĩ ngợi tới, chuông cửa vang, Lục Bất Phá trong lòng căng thẳng, ngồi

dậy.

Buông chén trà, Lục Đường Phương Phương đứng dậy: “Có thể là Hách Giai cùng Thương Triệt tới.”

“Lão mẹ từ từ!” Ngăn lại lão mẹ, Lục Bất Phá đột nhiên có chút khẩn trương.

Lục Đường Phương Phương xoa bóp nhì tử cái mũi: “Sợ?”

“Sao có thể? Ta chỉ là nếu muốn phải như thế nào dọa nàng. Hảo, lão mẹ, mẹ đi mở cửa đi.” Lục Bất Phá tròn mắt vừa chuyển, ôm lấy cánh tay Hiên Viên Chiến, còn cầm tay hắn.

Lục Đường Phương Phương bất đắc dĩ mà cười cười, đi mở cửa.

Đồng dạng nghe được chuông cửa vang, Đoạn Hoa trong miệng cắn bánh bao nhỏ từ nhà ăn đi ra, Lục Bất Phá nhỏ giọng nói: “Lão ca, Hách Giai tới.”

Đoạn Hoa vừa nghe, xoay người thoán trở về nhà ăn, hắn muốn tránh đi cái ma nữ kia!

Tây Môn Dật Hoa chạy lon ton bằng hai chân ngắn ngủn hướng phòng bếp chạy, bé cũng muốn tránh đi ma nữ a di.

“A di, tân niên hảo.”

“Tân niên hảo, hài tử có khoẻ không?”

“Thực hảo, hôm trước đi bệnh viện kiểm tra, bác sĩ nói ta ngồi máy bay không thành vấn đề.”

“Mau tiến vào đi, bên ngoài lạnh lẽo.”

“Bất Phá dậy chưa ạ?”

“Hắn cùng Tây Môn mới vừa dậy, đang ăn bữa sáng.”

Theo tiếng hai nữ nhân nói chuyện, cửa phòng mở, khi Lục Bất Phá nhìn đến nữ nhân so trong trí nhớ béo một ít đi theo lão mẹ cùng nhau tiến vào, vành mắt đỏ đỏ. Cái ma nữ này, mấy năm không gặp, đã có điểm trở nên thực nữ.

“Lục thúc thúc tân niên hảo, Tây Môn bá bá, Tây Môn a di tân niên hảo.”

“Tân niên hảo, tân niên hảo.”

“Thúc thúc a di tân niên hảo.”

“Tân niên hảo. Thương Triệt, các người tính toán khi nào đi?”

Lục Duy Thành cùng vợ chồng Tây Môn đều đứng dậy nghênh đón, Lục Bất Phá lôi kéo Hiên Viên Chiến đứng lên, nỗ lực nhịn xuống nước mắt, lộ ra tươi cười.

Đem lễ vật giao cho Lục Đường Phương Phương cùng Tây Môn Vương Lang, Thương Triệt lo lắng mà ôm Hách Giai có thai trong người nói: “Đã đặt vé máy bay, sẽ khởi hành vào hai tháng sau.”

“Hai tháng sau? Đó chính là mười sáu tháng giêng?”

“Ân, ta muốn huấn luyện, không yên tâm Hách Giai. Ba mẹ ta đến lúc đó theo chúng ta qua đó.”

“Vậy là tốt rồi.”

Tiến vào phòng khách, Hách Giai liền nhìn Lục Bất Phá cùng Hiên Viên Chiến, Hiên Viên Chiến vóc dáng quá cao, muốn không khiến người chú ý cũng khó. Thương Triệt tự nhiên cũng chú ý tới hai người, bất quá thúc thúc a di đều chưa có giới thiệu, hẳn cũng không hảo hảo, cười nhìn hai người gật đầu đánh cái tiếp đón, hẳn đỡ Hách Giai đến sô pha an vị.

Tuy rằng Thương Triệt ngượng ngùng, nhưng không có nghĩa là Hách Giai cũng sẽ ngượng ngùng, nàng giữ chặt tay Lục Đường Phương Phương trực tiếp hỏi: “A di, hai vị này là.....” Cái vị vóc dáng thấp kia là nam nhân hay là nữ nhân? Hai người còn nắm tay, Hách Giai gửi được gian tình.

Mở miệng trước lão mẹ, Lục Bất Phá mở miệng, còn vươn tay: “Ta kêu Mang Tang Tử, đây là tiên sinh ta Hiên Viên Chiến, chúng ta là thân thích Lục tử, lại đây ăn Tết.”

Hách Giai do dự mà vươn tay, Mang Tang Tử? Tên hảo kì quái. Bất quá Hách Giai thực hưng phấn, cái loại hưng phấn hủ nữ nhìn đến phu phu này. Cái người thấp thấp kia giọng nói thật dễ nghe! A a a, cậu nói cái người cao cao kia là tiên sinh!

Vừa thấy đến cái loại nụ cười của Hách Giai này, Lục Bất Phá liền biết câu tiếp theo nàng sẽ nói.

Quả nhiên, Hách Giai gấp không chờ nổi hỏi: “Các người là phu phu sao?”

Lục Bất Phá nén cười gật đầu nói: “Phải, chúng ta mới vừa kết hôn không lâu.”

“A a a, phu phu!” Nếu không phải Thương Triệt lôi kéo, Hách Giai nhất định sẽ nhào lên. Nàng quay đầu đối Lục Đường Phương Phương nói, “A di! Ta như thế nào không biết nhà dì có thân thích là phu phu! A di, dì quá không có suy nghĩ nha!”

Lục Đường Phương Phương liếc mắt nhìn nhi tử một cái, bình tĩnh mà nói: “Ta cũng là vừa mới biết được.”

Vừa thấy đến phu phu Hách Giai liền đi không nổi, cũng mặc kệ nàng hôm nay là tới làm cái gì, nàng hưng phấn mà ở bên người Lục Bất Phá ngồi xuống, không chút nào tị hiềm mà bắt lấy tay Lục Bất Phá kích động hỏi: “Các người ở tại nội địa sao? Các người ở bên nhau đã bao lâu? Hắc, hắc cao như vậy, thời điểm các người □ có thể hay không có khó khăn a?”

“Khụ!” Thương Triệt đỏ mặt khụ một tiếng, đối với loại ham mê này của thê tử có đôi khi hẳn vẫn là rất khó tiếp thu, đây không phải phản đối đồng tính luyến ái, chỉ là có chút chịu không nổi thê tử quá mức trực tiếp tác phong.

Lục Bất Phá rất hào phóng, cậu cười hì hì trả lời: “Chúng ta ở tại một cái quốc gia khác, ở bên nhau đã hơn hai năm. Tuy rằng tiên sinh ta vóc dáng rất cao, bất quá chúng ta □ rất hài hòa.”

“A a a!” Khó được nhìn thấy một người hào phóng như thế, Hách Giai hoàn toàn hóa thân thành sắc lang, thét chói tai.

“Hách Giai, âm thanh của ngươi sẽ dọa đến Dật Hoa.” Đoạn Hoa ôm nhi tử cùng Tây Môn Trúc Âm từ phòng bếp đi ra.

Hách Giai nhìn thấy hắc lập tức đứng dậy chạy qua, Thương Triệt sợ tới mức nhanh chân đuổi theo.

“Dật Hoa, a di ôm một cái.....”

Đoạn Hoa tay mắt lạnh lẽo mà đem nhi tử giao cho Tây Môn Trúc Âm, tiếp được Hách Giai chạy tới: “Đại tiểu thư, bụng ngươi!”

“Ai nha, không có việc gì không có việc gì, nhi tử ta kiên cường thật sự, bằng không về sau như thế nào làm tiểu công.”

“Hách Giai --” Đoạn Hoa thực không còn từ để nói.

Hách Giai nhân cơ hội ôm lấy đầu Tây Môn Dật Hoa tội nghiệp không kịp tránh né, trái hôn hôn phải hôn hôn, còn không quên lại lần nữa dặn dò: “Dật Hoa, ngươi cũng không thể coi trọng người khác nga, chờ a di sinh đệ đệ, ngươi cùng đệ đệ tương thân tương ái nga.”

“Hách Giai, ngươi đừng đầu độc con trai ta.” Nhanh chóng đẩy đẩy Tây Môn Trúc Âm, bảo hắc mang nhi tử chơi đồ chơi, Đoạn Hoa nhìn về phía Thương Triệt, “Đội trưởng, ta có việc cùng ngươi nói, đến thư phòng của ta.”

Thương Triệt không nghi ngờ hắc mà đi theo Đoạn Hoa, Hách Giai cũng sợ dọa hư Tây Môn Dật Hoa sau này không chịu cùng nhi tử chính mình ái ái, nàng không có đuổi theo, mà là một lần nữa ngồi trở lại bên người Lục Bất Phá, lại lần nữa cầm đối tay phương. Nếu không phải Lục Bất Phá lúc trước đã nói qua, sớm đã ăn dấm chua đến ngút trời, Hiên Viên Chiến sơn đã đem tay Lục Bất Phá đoạt lại.

“Người nói người ở tại một cái quốc gia khác, là cái quốc gia nào nha? Người lớn lên thật xinh đẹp nha, tóc thật dài nha.” Sắc mê mê mà sờ sờ tay “Mang Tang Tử”, sờ nữa sờ đầu tóc “Mang Tang Tử”, Hách Giai chảy nước miếng nha, thật là tuyệt sắc thế gian hiếm có nha.

Lục Bất Phá cười tủm tỉm mà cho nàng sờ, chờ đến khi Hách Giai hoàn toàn si mê, cậu thành linh mà toát ra một câu: “Ta cho rằng người làm mẹ sẽ thực nữ lại, không nghĩ tới là biểu hiện giả dối. Ai, ta thật đồng tình lão công của người, cư nhiên cưới một hủ nữ thích ăn đậu hủ nam nhân.”

Hách Giai sắc mặt lập tức thay đổi, nháy mắt buông tay Lục Bất Phá ra, ánh mắt nguy hiểm. Gia hỏa này đang nói cái gì?! Sao lại có thể không có lễ phép như vậy!

Lục Bất Phá tiếp tục nói: “Hách Giai, lão công người biết người trước kia thích tránh ở WC nam rình coi không? Ân, ta đoán hẳn khẳng định không biết. Còn có, hẳn khẳng định cũng không biết người về sau luôn là thích thời điểm ta tắm rửa mà xông tới. Đương nhiên rồi, ta sẽ trả thù, ta nhớ rõ người có một cái quần lót là màu đỏ, mặt trên có cây nấm màu trắng, làm ta cười muốn chết.”

Hách Giai hai mắt trừng lớn, suýt nữa té ngã về phía sau, nàng giơ tay chỉ hướng “Mang Tang Tử”, ngón tay run rẩy: “Người..... Người.....” Chuyện này chỉ có một người biết! Chính là Lục Bất Phá hiện tại cũng không biết!

Tựa hồ cảm thấy Hách Giai sợ tới mức còn chưa đủ, Lục Bất Phá thân thể tiến lên trước, kéo tay Hách Giai, tà ác mà tiếp tục nói: “Người cùng lão mẹ ta mỗi ngày ở bên lỗ taita niệm xuyên qua xuyên qua, kết quả thật đem ta niệm xuyên. Hách Giai, người nói người nên như thế nào bồi thường cho ta?”

“Người.....” Kinh hoàng mà đánh giá kia gương mặt xa lạ, Hách Giai thanh âm đều run lên.

Lục Đường Phương Phương lúc này mở miệng: “Tiểu Phá con, đừng dọa Hách Giai, nàng có hài tử.”

“A di?” Hách Giai nhìn lại, nước mắt nẩy lên.

Lục Đường Phương Phương không có trả lời, tay Lục Bất Phá áp lên mặt Hách Giai, hướng hai bên nhéo: “Hách Giai, ngươi cũng có một ngày bị dọa đến nha, ha ha ha, ngươi còn không đoán ra ta là ai sao?”

“Ngươi..... Ngươi.....” Hách Giai rơi lệ, vì chính mình lớn mặt suy đoán mà vô thố.

Lục Bất Phá buông ra tay, đối Hách Giai nhú nhú cái mũi: “Uy, ngươi cũng quá không có suy nghĩ đi, ta bất quá thay đổi cái thân thể ngươi liền nhận không ra thanh mai trúc mã của mình? Hai ta chính là thiếu chút nữa đã bị dính hôn từ trong bụng mẹ đây.”

“.....” Hách Giai khiếp sợ mà há to miệng, ba giây đồng hồ sau, phòng khách vang lên tiếng một nữ nhân thét chói tai cao vút, “A a a a! Tiểu Phá! Tiểu Phá! Tiểu Phá!”

Ôm chặt lấy nữ nhân bổ nhào vào trong lòng ngực cậu, Lục Bất Phá chịu đựng thương cảm, gõ gõ đầu đối phương: “Có hay không bị ta dọa đến?”

“Ô..... Tiểu Phá, là ngươi sao? Thật là ngươi sao?”

“Là ta là ta, là ta nha. Còn muốn ta nói ra màu quần lót của ngươi không?”

“Ngươi đáng ghét a!”

Cho Lục Bất Phá một quyền, Hách Giai nâng mặt tràn đầy nước mắt: “Ta mới năm tuổi ngươi liền nhìn lên quần lót ta, ngươi còn không biết xấu hổ nói.”

“Ngươi cũng nhìn lên ta tắm rửa nha.”

“Ngươi còn không phải nhìn lên? Ngươi còn đem cái váy ta thích nhất treo ở trên cây, ngươi đáng ghét nhất.”

“Người đem món đồ chơi ta thích nhất đập vỡ.”

“Kia còn không phải bởi vì người đem thư tình nam sinh tặng cho ta dán ở trên bảng thông báo của trường hả!”

“Người chắc không đem thư tình nữ sinh viết cho ta sao chép mấy trăm bản phát cho trường học?”

“Ô..... Người đáng ghét! Tiểu Phá Hu! Tiểu Phá Hu! Người làm ta sợ..... Ô.....”

Gắt gao ôm Lục Bất Phá không buông tay, Hách Giai khóc thành lệ nhân. Lục Bất Phá từ trên bàn trà rút ra tờ giấy, cho nàng lau nước mắt: “Được rồi, đừng khóc. Người không phải mỗi ngày trông cậy vào ta xuyên sao, ta hiện tại xuyên người còn khóc.”

“Ô ô..... Tiểu Phá Tiểu Phá..... Ta liền biết người nhất định còn sống, nhất định còn sống..... Ô ô..... Người đáng ghét, đáng ghét, người làm ta sợ..... Ô ô..... Tiểu Phá Tiểu Phá.....”

“Được rồi được rồi, không khóc. Người chính là đương mục mục, ảnh hưởng hài tử.”

“Ô ô.....”

Lục Đường Phương Phương đứng dậy đi đến phía sau Hách Giai, trấn an nàng: “Đừng khóc, sẽ ảnh tới hài tử.”

“Ân, ân.....” Chính là Hách Giai khóc đến dừng không được, đám mạnh Lục Bất Phá, “Người cái tên ngu ngốc này, bằng lái còn không có mà đòi lái xe! Người cái tên ngu ngốc này! Chưa thấy qua người nào ngốc như người! Người có biết hay không đem ta sợ hãi, đem ta hù chết! Ô..... Người cái tên ngu ngốc!”

“Ta không ngu ngốc làm sao xuyên qua được a.” Lục Bất Phá kéo qua phía sau người nọ căng chặt tay, nước mắt chảy ròng, lại cười nói, “Không xuyên mà nói, liền không gặp hấn, người liền không có biện pháp khảo vấn ta.”

“Xú Tiểu Phá!” Kéo Lục Bất Phá tay đứng lên, Hách Giai mang theo cậu liền lên lầu, nàng muốn khảo vấn!

Đứng lên theo, Hiên Viên Chiến bị Lục Đường Phương Phương ngăn lại, nàng cười nhìn hai người lên lầu, nói: “Cho bọn họ đơn độc trò chuyện đi. Người yên tâm, Tiểu Phá sẽ không bị cướp đi, bọn họ là huynh muội, là bạn bè tốt.”

Hiên Viên Chiến thân thể căng chặt mà chậm rãi ngồi xuống, dù là vậy, hấn vẫn là thực ghen. Dù Tiểu Phá cùng Thượng Quan Nông quan hệ tốt đến đâu, hai người cũng không có thân mật như vậy. Nhìn Hiên Viên Chiến rõ ràng ở ghen, Lục Đường Phương Phương thở dài, hai “con dâu” nàng tại phương diện này thật đúng là giống nhau như đúc, vất vả con trai của nàng.

LINK Truyện:

Mang Tang Tử <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/mang-tang-tu-3664023.html>

LINK Chương này:

Chương 134: Phiên ngoại 2 <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/mang-tang-tu-3664023/chuong-134.html>